

ЕДИ МАРИНОВ
ЕДНА НОЩ

chitanka.info

София, 2007

Тръгнахме от кръчмата към вкъщи. Тримата. Аз, Стоян и Лили. Само ние тримата бяхме останали до края и както се полага на добър домакин, аз ги поканих да изпием по още едно питие вкъщи. А и Лили ми беше подшушнала по някое време през вечерта, че носи няколко грама холандски коз. „Перфектен е, въобще няма да го усетиш, а и е от веселите“.

Като цяло вечерта беше минала добре. Почти всички харесаха ресторанчето, а и тази година дойдоха двама-трима души, с които не се бяхме виждали много отдавна. Иначе си бяхме същите, които се събирахме всяка година — тия, дето се виждахме всяка седмица, че дори през ден и онези няколко човека, с които се срещахме всяка година по това време. Пихме порядъчно добре, естествено най-вече аз, „ах, бутылочка вина не болит глава, а боли у того, кто не пьёт ничего“. Хапнахме също толкова добре и си обещахме да не се виждаме само на тази дата и да се чуем „още другата седмица и да направим нещо заедно“, като в доброто старо време. Обобщено — среща на класа...

Рози ни разказа как за малко да се ожени, но онзи се бил оказал тъпак. Цифката, тоя идиот, когото не бях виждал откакто завършихме, си беше останал същият идиот — цяла вечер се редувахме да се ебаваме с него, а той все още не можеше да разбере, че никой не го взима на сериозно. Лили ни се оплакваше от пациентите си (учителка в начално училище), как я дразнят и ѝ ходят по нервите. Аз им казах за новата си книга и им обещах следващия път, когато се видим („не, със сигурност този път няма да чакаме цяла година“), да им подаря по една бройка с автограф. Стоянчо пък пак се беше разгонил — сваляше всичко с що-годе прилични женски форми. И понеже Лили не го беше виждала отдавна и го помнеше като слабичкото стеснително момче с очилата, му се върза. Браво, Стояне, я гледай, циците ѝ са станали дори още по-големи!

Платих сметката. Тоя момент ми е искрено омразен, когато съм някъде с подобни хора. „Дай ми менюто да сметна“. „Търся левче“. „Оставил съм 50 стотинки за бакшиш“. Както винаги, бях съвсем леко fucked, ама понеже бях и най-пиян не ми пукаше чак толкова. Пък и засега пари имах. Докато вървахме към таванчето, където се помещавах в момента (само на цигарка, пеш) купихме още една

бутилка водка. Отваряйки вратата на обиталището си, за пореден път си дадох сметка, че пак не съм подготвен за гости — не бях чистил сигурно от две седмици и поне четири пиянски събирания. Из цялото помещение — цели 17 кв.м., се въргаляха останки от споменатите вечери, изхвърлени парченца творчески процес, мръсни дрехи — въобще всичко, което може да се очаква от една ергенска квартира на млад студентстващ безработен псевдописател. What the fuck, разчистих масата и три табуретки, струпвах мръсните дрехи на една купчина и изхвърлих един пепелник. Готово — please come in и се чувствайте като у дома си!

Не съм сигурен точно за какво си говорихме. Помня, че изпушихме шест или седем цигари, и то бая дебелшки — никой не беше в състояние да свива на ръка, така че ползвахме машинката. Изпихме водката, а и половин шише текила (дори сега, когато го пиша, пак ми става лошо), останало незнайно как и откога в хладилника. Играхме на шише, на истината или се осмеляваш — обожавам тази игра — никой никога не се осмелява и всеки винаги лъже, а май и на асоциации. Стоят се натискаше с Лили, после май аз се натисках с нея. Те даже май се опитаха да направят нещо в банята, но съдейки по разочарованата ѝ физиономия, безуспешно.

Лили беше права — козът беше трепач! Не осъзнах как ми става лошо до момента, в който трябваше да ги изгоня, за да мога да драйфам на спокойствие и да се размажа на леглото в циклична автодепресия, както става винаги, когато се напуша пиян. Май си тръгнаха по някое време — не съм сигурен нито как, нито точно кога — просто в един момент вече ги нямаше. Аз явно бях изповръщал, каквото бях и бих могъл, защото когато отидох в банята и си бръкнах в гърлото, в устата ми се качиха само стомашни сокове. Погледнах часовника и въпреки че не можах да го фокусирам, реших, че може би във вероятностния контекст (еба си, какви думи ражда пияния ми мозък) на утрешната ми среща с поредния could-be работодател, може би няма да е лошо да поспя. Вярно, че интервюто беше чак следобед, но знаех какъв отвратителен махмурлук имам от смесването на леки наркотици и алкохол. Помислих си, че след като толкова свързани и логично подредени мисли минават през главата ми, съм достатъчно трезвен или поне недостатъчно пиян, за да не се удавя, ако заспя и ми се доповръща. Това е един от най-грозните и позорни начини да

умреш, за която съм чувал, та винаги гледах да се застраховам срещу него. Както и да е, решението беше взето — ще се спи! Явно съм заспал още в първия миг, в който главата ми се е положила върху възглавницата...

* * *

Събуждам се с някакво странно усещане. В стаята е тъмно — странно, винаги оставям лампата в банята да свети. Какво пък, може и крушката да е изгоряла. Освен това ми се струва, че е прекалено тихо, а все някой от уредите трябва да бръмчи. Може би е спирал токът? Понечвам да стана, за да проверя дали не е изгорял бушонът. Не мога. Леглото го няма. Моментално изтрезнявам напълно. Не само леглото, краката ми също ги няма. Посягам, за да усетя лицето си... Ръцете... Очите... Ушите... Целият скован от ужас, започвам да крещя. Или поне се опитвам — нямам уста, нямам глас... Опитвам се да осъзная, да разбере what the fuck is going on here, какъв е този филм, в който съм попаднал. Напрягам се, за да използвам всичките си сетива — нищо... В главата ми, хм, не — нея я няма, в мислите ми бавно започва да попива мисълта за това къде съм и какво се е случило.

Сега вече съвсем ясно знам. Около мене няма нищо. Ама като казвам нищо, човек си представя някаква тиха черна нощ или нещо подобно. Не е това. Не може да има цвят, дори сянка, където нямаш очи. Не тишина — кълтящо и отекващо в съзнанието беззвучие. Липса на каквото и да е движение. Изобщо — няма нищо извън мен. Единственото ми сетивно възприятие е за някаква невероятна студенина. Но не такава, от която настръхва кожата или кара зъбите да тракат, а едно ужасно вледеняване на съзнанието, прозряло простата истина. Аз съм умрял и въпреки всичко, което е писано за смъртта и какво идва отвъд нея, всъщност тук няма нищо. Само съзнанието ми и цяла една вечност. Започвам да усещам как и мислите ми стават безцветни, обезличават се, губят се в една-единствена силна, повтаряща се, завладяваща мантра: „това е, което ще трае завинаги, това ще трае завинаги, ще трае завинаги, завинаги, завинаги...“ Завинаги...

Отварям очи много бавно и предпазливо. Тъмнина. НЕ!

* * *

Отворих очи много бавно и предпазливо. Тъмнина. Но не като онази... Много внимателно посегнах с ръка към лицето си. Там беше! Изкресях... и се чух! Станах от леглото и започнах да подскачам, да викам, да се смея и да плача. До изтощение. Легнах в леглото, за да усещам докосването на чаршафите, мириса на собствената си пот. Дори убождането от останалите в леглото слънчогледови шлюпки ме докарваше до пълен екстаз. Жив съм! Сън! Било е само сън!

Стоях и гледах как слънцето бавно започва да пръска лъчите си върху града. Най-красивият изгрев в живота ми. Чух как птиците започват да чуруликат и мухите да бръмчат. Райски звуци. Най-накрая усетих и махмурлука — точно такъв, какъвто знаех, че ще бъде. Главата ми се пръскаше от болка, колената ми омекнаха, стомахът ми искаше да сложа нещо в него, за да може да го изхвърли. И ми беше наистина приятно. Запалих си цигара — настръхнах целият от усещането. Целият живот беше пред мен, целият свят — в краката ми.

* * *

Не получих работата. Ще има и други; поживём — увидим. Зарекох се никога вече да не мешам алкохол с наркотици и спазвах клетвата си много дълго време. Когато се видях със Стоян — на побира, още същата вечер, той ми каза, че когато с Лили са си тръгвали, съм приличал на мъртвец. Изпаднах в истерия от смях, като чух това — естествено не можах да му обясня, предполагам, че си го е обяснил с махмурлука ми. Каза ми, че все пак се е отбелязал. В парка, на поджойнт. Животът продължава...

В течение на месец-два ме беше страх да заспивам. Премина. Спрях да гледам hotdog-и — не знам защо, просто не ми понасят. Иначе всичко се остана същото — и пиенето, и кръчмите, и хората. Не знам дали онова беше сън или пък това, Сега-то, е някакъв *post mortal experience*. Но няма значение. Каквото и да е, радвам се, че го има.

О, и да, вече ме е страх от смъртта, ужасно много. Защото знам какво ме чака там...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.